

DE BUITENBOORDBABY

De BuitenBoordBaby

Maartje Noordam (Alias Zuurtje)

Copyright 2018 MaarNoorDijk © (Maartje Noordam)
1e druk, mei 2018
ISBN 9789402158397

De BuitenBoordBaby is een uitgave van MaarNoorDijk© via BravenewBooks

www.bravenewbooks.nl/maartjenoordam
www.twitter.com/MaarNoor

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Proloog 4	Zwemmen 62
Sambal bij meneer? 5	Restverschijnselen 64
September broedmaand 6	Donkere sluierbewolking 66
Eerste keer? 7	Links of rechts 67
De sp(b)uit is binnen 9	Radiostilte 69
Slaapkamergeheimen 10	Fertilità 70
Ik 11	Turbulentie 71
Susceptibel 12	In vitro fertilizasyon 72
Toen is nu 13	Een zekere mate van verwachting 74
Gemeen 14	Documentaire 76
Broedbuik 15	Droombaby 78
Bloemetjes en de bijtjes 17	Introductie 79
Agenda 20	Wist je dat 81
Filosofie & IVF 22	Stille hormonen 82
Au! (deel 1) 23	Rekensom 83
Au! (deel 2) 25	We tellen tot tien en verder 84
Chemie 27	Buikgevoel 85
Ondertussen bij ons thuis 29	Overdrijven is ook een vak 86
Koud 30	Pritt 87
Terug naar huis 32	Mijmeren 88
Nesteldrang 33	Barre zandvlakte 89
Het register van het wachten 35	Uitslag 91
Voorgeschiedenis 37	Achtereenvolgen en blijven 93
De test 39	Trek 94
..... 41	? 95
Zwart wit 42	Bijna 20 97
Op dezelfde dag 43	Leven 99
Smart 44	Zo dichtbij en ongrijpbaar 100
Het roer 45	Intens 102
Kritische noot 46	Iets met Mars en Venus 104
Zie je wel 47	Nieuw 106
Hoeveel procent ben jij? 49	Epiloog 110
Cyclische vraagstukken 51	Dank 113
Lachen gieren brullen 53	
Alle rammelaars verzamelen 55	
Beginletter 57	
Verzekerd van IVF 58	
Iets met temperatuur en dooi 59	
BOOS 61	

2010

Proloog

Er is niks mis met mij maar het heeft wel zijn sporen nagelaten. Ze zijn weg maar de rest doet het nog. Ze hebben de fabriek niet gesloopt maar wel de lopende band (lees: eileiders) eruit gehaald. Ik kan er mee leven maar er kan niet vanzelf leven uitkomen. Het gebouw is nog in goede staat maar de apparatuur is niet meer in zijn geheel aanwezig.

Ja hoor, ik kan nog wel kinderen krijgen, maar niks is vanzelfsprekend. Het lijkt een dooddoener om een beladen onderwerp wat lichter te maken. Lang heb ik het meegesleept als een berg maar op een gegeven moment is het een onderdeel geworden waar ik minder moeite meer mee heb. Het is geen luchtig koekje bij de koffie. Niet iedereen heeft er een boodschap aan. Waarom zou ik het ook dagelijks willen delen met anderen als het voor mij geen actueel onderwerp meer is.

Vanuit deze pijnlijke periode welke achter mij ligt, ga ik mijn wens hopelijk in vervulling laten gaan. Het verleden en de toekomst gaan elkaar ontmoeten en een groot hoofdstuk zal afgesloten worden. Omdat ik geen onbevleete zwangerschap verwacht zal er toch iets van een interventie plaats moeten vinden. Die gaan we zoeken in het ziekenhuis. Een hoop op een wonder wordt iets plastisch. De procedure heb ik nooit bestudeerd. Het komt neer op een hoop gedoe. Prikken, hormonen, potjes, kamertjes, dokters, iets met een vriezer en mensen die zich ermee gaan bemoeien. Iets wat ontzettend privé is en je samen wil doen, maar zonder hulp niet mogelijk is. Het voelt alsof iedereen meekijkt tijdens het creëren van een nieuw wonder van het leven.

Alle praktische beweegredenen om het niet te doen opzij gezet stappen wij een molen in. Met zijn tweeën, hand in hand en daar heeft niemand iets mee te maken.

Sambal bij meneer?

Het is net een afhaalchinees. Een klein loket op de tweede verdieping. Kronkelende gangen door om bij dit afgelegen stuk te komen. De weg erheen was al niet makkelijk. Maar de weg vinden is al net zo moeilijk. Zwiep! Het schuifraam gaat open en twee ogen kijken hem vragend aan.

'Ik kom wat inleveren, kan dat hier?' 'Kan je het drinken?' vraagt ze, hem niet aankijkend. 'Drinken?' Nou nee, daar is het niet voor bedoeld. Sommige mensen slikken het door maar na de moeite die ik ervoor heb gedaan om het hier te krijgen, heb ik liever niet dat je het op zou drinken'. 'Oh, maar dan staat u bij het verkeerde loket meneer, twee balies verder om het in te leveren in plaats van op te drinken'. Baf! Het loket is dicht. Hier moet hij even van bijkomen en zuchtend neemt hij een moment voor zichzelf. In welke instelling is hij beland?

Volgende loket. Hij probeert het zakje met daarin het potje vloeibaars nog neer te zetten maar het valt om, met als gevolg een duizelige inhoud. Zwiep! Het volgende schuifraam met daarachter twee vragende ogen. 'Deze kon ik hier inleveren volgens uw collega twee balies verderop'. 'Dat klopt meneer, heeft u het formulier bij u met daarop de gegevens?' Shit, ook dat nog. Het zweet breekt hem uit en paniek sluipt de gang in. Het zit in de laatste zak die hij doorzoekt, verfrommeld door de moeizame heenreis. 'Ah, u komt het inleveren om na te kijken op de kwaliteit? Helemaal goed.'

Hij schuifelt nog wat heen en weer voor de balie, lichtelijk bedremmeld door de situatie. 'kan ik nog iets voor u doen meneer?' Kuch. 'Uhm, ja, wanneer hoor ik de uitslag?' 'Dat ligt aan de kwaliteit, hoe langzamer het zaad, des te langer zal u moeten wachten op de uitslag, hahaha.'

Met rode konen druipt hij af, zich voornemend deze hele situatie snel weer te vergeten. Hij durft niet te kijken of ze zaadvragende ogen had. Als ik er bij was geweest had ik wel gekeken, rare vrouwen achter de balie.

September broedmaand

Een wachtlijst van drie maanden heeft zich uitgebreid tot vier maanden zonder dat ik daar van op de hoogte ben gebracht. Tijd om verhaal te halen in het ziekenhuis.

Het is maar goed dat ik zelf belde. Ze waren zo druk geweest dat er geen tijd was om oproepen te versturen. Lijkt me lastig. Ben je zo druk en niet in staat om oproepen te versturen, zit je een paar maanden later uit je neus te eten omdat er geen tijd was om mensen op te roepen.

'Ja, het is weer September. Iedereen terug van vakantie en helemaal klaar om weer zwanger te worden'. Ik schrik. Weer? Waar hebben ze dat eerste kind gelaten?

Goed, ter zake. Een intake en een gesprek bij de gynaecoloog. Kan worden geregeld. Hoe het gehele proces precies in zijn werk gaat, geen idee, heb ik mij nog niet in verdiept.

Na mijn laatste operatie in 2001 heb ik maar één tip meegekregen van de gynaecoloog: 'zoek maar niks op over IVF, wacht daar nog maar even mee'. Hele goede tip welke ik braaf heb opgevolgd. Tot voor kort natuurlijk. Er is duidelijke voorlichting te vinden naast alle subjectieve informatie op verschillende fora en emotioneel geladen blogs.

Zwanger worden kan alleen op afspraak bij de assistente en de specialist. Nee, niet de biologieleraar maar de arts die heel bekwaam is in microscopische bevruchtingen buiten het lichaam. Een buitenboord baby zoals mijn schoonvader het mooi verwoordde. Nou, het gaat gebeuren hoor, het ziekenhuis wacht. De afspraak staat en de agenda is vrijgemaakt. Nu alleen hopen dat ze ondanks die drukte een beetje tijd voor ons nemen.

De telefoon neerleggend bedenk ik me dat al die bemoeienis hopelijk het toekomstige kind niet negatief beïnvloedt en het bij onze discutabele genen blijft.

Eerste keer?

In de wachtkamer van de polikliniek gynaecologie zie ik allemaal zwangere vrouwen, wel of niet vergezeld door een man of vrouw. Althans, dit neemt mijn gekleurde blik waar. Hier en daar nog een paar platte buiken met aan de armen een kinderwagen. Wij samen naast elkaar op een bankje. Een blaadje lezen lukt niet, toch wel een beetje nerveus voor deze intake.

Na het avontuur met de loketjes heb ik mijn allerliefste glimlach op moeten zetten om Rens mee te krijgen. Na het argument dat het hele inleveren van het potje anders voor niks was geweest, ging hij mee. Wel zo handig, in een bepaalde fase van het traject heb ik hem wel nodig namelijk.

De vrouw die ons binnen roept is een tante die weet wat ze wil. Wel zo prettig, onzekere dokters en verpleegkundigen heb ik geen behoefte aan Dan zit je zo schaapachtig naar elkaar te kijken en weet geen van beiden iets te zeggen. Nu blijft het hoogstens een beetje bij wat ongeduld en schuivende billen van de zenuwen.

Ze wil eerst weten wie we zijn en of ik nog wel dezelfde partner heb meegenomen die het desbetreffende potje heeft ingeleverd. Mijn ogen vallen uit mijn kassen en de stoel naast mij trilt een beetje. 'Ja, we maken het echt mee. Je wil niet weten wat wij allemaal zien hier!' Nee, dat wil ik niet inderdaad. Het staat los van de professionaliteit hier maar sensatie zoek ik niet.

Ze vervolgt haar verhaal, ons nog een beetje beduusd laten bijkomen. 'Het is me wat hè? Een paar maanden geleden nog je spiraaltje verwijderd en nu alweer hier voor de IVF!' Huh? We kijken elkaar nog even aan en zie dat hij hetzelfde heeft gehoord. Ik begin vervolgens mijn monoloog over de ellende die zich tien jaar geleden heeft afgespeeld In mijn achterhoofd de gedachte dat ze wellicht mijn dossier niet goed heeft doorgelezen?

De situatie nog iets erger makend, geef ik aan medicijnen te gebruiken om me wat gelukkiger te voelen. De aanvraag voor de zogenaamde POP-poli* voor wat extra begeleiding ligt al klaar. Oh jee, een bezorgd hoofd. Ik voel haar twijfel in de lucht hangen, zich afvragend of wij dit wel aan kunnen. Zou ze een label hebben geplakt nu?